

”Som en vithårig häxmästare i svarta Levi’s ger han ett nästan spöklikt intryck.”

Axelrod – groovets häxmästare

*David Axelrod och The Orchestra,
Royal Festival Hall, London 17/3 2004*

Ord som "inflytelserik" eller "legendarisk" räcker knappt till när man vill berätta om **David Axelrod**. Få kompositörer kan räkna en så bred beundrarskara som denne kaliforniske 70-åriga demonproducent. Hans arrangemang för storheter som **Cannonball Adderley**, **Lou Rawls**, **The Electric Prunes** och många andra överglänses bara av hans produktioner under eget namn. Från att ha dväljts i total obskyritet återupptäcktes de av hiphopgenerationen för att komma att utgöra beståndsdelar till de ljud som kanske bäst definierar vår samtid.

Så det är inte förvånande att de unga musikfanatikerna dyker upp en kväll som denna, när David Axelrod gör en exklusiv spelning i Londons Royal Festival Hall, uppbackad av 20-mannaorkestern **The Orchestra**. **Richard Ashcroft** från **The Verve** dyker upp som en tillgiven, djupt vördnadsfull gästsångare på "Holy Are You", medan de nutida efterträdarna **DJ Shadow** och **James Lavelle** sitter som timida ljus i publiken.

Med vetskapen att mannens karriär började på 50-talet slår det en hur ung orkestern är, och publiken likaså. Medianåldern är inte mer än trettio, med några enstaka gråsprängda inslag. Just därför framstår konserten snart som ett sant möte mellan generationerna – och ett ömsesidigt bevis på hänfördhet. Det är nog första gången jag sett en stråkorkester så avslappnad, så leende, anförd av denne enigmatiske man. Som en vithårig häxmästare i svarta Levi’s ger han ett nästan spöklikt intryck.

Musiken är klassisk Axelrod, från hans gyllene era i slutet av sextiotalet och albumen *Song of Innocence* samt *Songs of Experience*. Sparsmakad orkestral funk; ett koncentrat av det sena sextiotalets bästa, mest groovy

filmsoundtrack filtrerade genom långa psykedeliska sessioner av existentiell introspektion. Vad som framförallt är inspirerande än idag är hur han klipper in sekundkorta sekvenser av stråkar eller blås, mitt i groovet, precis som en DJ klipper in korta element i mixen. Orkestern behöver sällan läsa efter noterna; det verkar snarare som de har tuktats till att veta sin plats i groovet på förhand.

Svulstigt? Kanske. Historicistiskt? Väldigt. Absolut magnifikt? Utan tvekan. Axelrod, en maximalist i alla avseenden, synbart sliten efter ett hårt liv, går skyndsamt av scenen, nästan undvikande. Jag tolkar trots detta skyndsamheten mer som en lust inför att gå vidare, att ta an världen utanför, snarare än att vilja undfly den. Han förklarar när han tackar för sig att han varit väldigt sjuk. Något inom en säger att vad vi nyss upplevt kan ha varit ett mer unikt möte än vi anat.

Jonas Andersson

Enligt Axelrods talesmän innebar legendens Londonbesök också ett producentjobb för "en väldigt känd artist". Du kan säkert själv räkna ut vem av de ovannämnda unga lärjungarna som är både a) Londonbaserad och b) aktuell för att spela in en ny platta...